

Wat mij is overkomen...

Reanimatie in de winkel

De bril van mevrouw Van Wijnkoop zit niet lekker op haar neus en ze wil 'm laten afstellen bij haar opticien, schuin tegenover. Met haar rollator loopt ze op woensdag 29 januari naar New Look, haar opticien even verderop. Maar in de winkel wordt alles zwart voor haar ogen. Ze valt en komt met haar achterhoofd hard op de winkelvloer. Een hartstilstand. Heeft haar laatste uurtje geslagen?

Tekst: Theo Peeters

Eric Nijenhuis (20), zoon van eigenaar Eric senior en opticien in opleiding, zag het onder zijn ogen gebeuren en aarzelde geen moment. "Mevrouw was aan het gaspen (een stuiptrekkende beweging, symptoom van circulatiestilstand, red.), dus er was sprake van een circulatiestilstand. Reanimeren dus." Hij weet waarover hij praat. Ondanks zijn jonge leeftijd heeft hij al vier jaar zijn BHV-certificaat en EHBO-diploma. "En dan weet je dat elke seconde telt. Ik heb mijn vader meteen gezegd 112 te bellen en te zeggen dat er een reanimatie gaande was. Dan sturen ze standaard teams van politie, ambulance en brandweer." Eric pakte een mondkapje en startte de reanimatie zoals hij die al diverse malen op cursus had geoefend. Beademen, dertig keer borst indrukken, beademen, enzovoort. Intussen was de receptie van het naburige verzorgingshuis De Diem gewaarschuwd. "Ik wist dat daar een AED hing en ik ken de mensen daar." En binnen enkele ogenblikken meldde zich Jos Tjaarda van het verzorgingshuis met de AED. Eric maakte het bovenlichaam van zijn onfortuinlijke klant vrij, plakte de stickers met de elektroden vast en maakte aanstalten om haar de reddende schokken toe te dienen...

Foutmelding. De AED deed het niet.

Er zat niets anders op: doorgaan met de ouderwetse borstcompressies en maar hopen dat de hulpverleners met werkende AED snel ter plaatse zouden zijn. En na drieënhalve minuut meldde zich de eerste politieauto. Het leek wel een film. Elektroden plaatsen, handen vrij, de schok... en mevrouw Van Wijnkoop kwam bij.

“Ik heb mijn vader meteen gezegd 112 te bellen en te zeggen dat er een reanimatie gaande was.”

Levens redden

Eric Nijenhuis dankt zijn vaardigheid aan het feit dat de DHTA, waar hij de optiekopleiding volgt, destijds startte met het gratis aanbieden van de BHV-cursus. "Daar werd toen veel gebruik van gemaakt, maar daar zijn ze nu mee gestopt." Dat laatste bevestigt coördinator Lize van den Hoogenband. "Het werd helaas te duur om het gratis aan te bieden. Maar jammer genoeg hebben werkgevers het geld er niet voor over. Terwijl het als je toch al een optiekstudent in dienst hebt, een van de makkelijkste en goedkoopste manieren is om aan je wettelijke arbo-verplichtingen te voldoen. En je ziet hieraan dat het écht levens redt!" Overigens ligt het in de bedoeling bedrijfshulpverlening binnen afzienbare tijd weer op te nemen in het keuzegedeelte van de opleiding.

▲ Jos Tjaarda (rechts) kwam naar de optiekzaak om Eric Nijenhuis (links) assistentie te verlenen bij de reanimatie van zijn klant.

Topsport

Dit hele verhaal speelde zich af in luttele vijf minuten. Maar in de beleving van Eric duurde het een eeuwigheid. “Zo lang je bezig bent zit je vol adrenaline en doe je alles als in een roes, op de automatische piloot. Pas ’s avonds toen ik thuis was realiseerde ik me pas wat er gebeurd was. Ik was ook helemaal kapot. Het is niet alleen heftig om mee te maken maar ook fysiek heel zwaar. Bij borstcompressies moet je de borst 5 à 6 centimeter diep indrukken. Op de cursus vertellen ze je al dat je de ribben kunt kneuzen en zelfs breken. Je hoort ook van alles kraken. Maar het redden van een leven staat voorop, de rest doet er even niet toe. En je moet vooral volhouden. Op cursus ben ik ooit op de vingers getikt toen we op een pop oefenden. Ik dacht dat de docent wel gezien had dat ik het onder de knie had en wilde stoppen om de andere cursisten de kans te geven. ‘Hoezo?’ zei hij. ‘De gemiddelde aanrijtijd van de ambulance is

tien minuten. Al die tijd mag je niet stoppen met reanimeren. Dus ga nog maar even door.’ Het is maar goed dat ik regelmatig naar de sportschool ga,” zegt Eric, “want drie minuten reanimeren, dat is topsport!”

Bont en blauw

Dat Eric iets bijzonders gedaan had, werd hem al de volgende dag duidelijk. De dochter van mevrouw Van Wijnkoop meldde zich in de winkel met een bos bloemen, de wijkagent bracht een fles wijn en de plaatselijke media maakten melding van het doortastende optreden van hun jonge plaatsgenoot.

Maar hoe gaat het met mevrouw Van Wijnkoop zelf? De hoofdrolspeelster in deze happy ending story komt zelf aan de telefoon. “Nou, ik ben er nog hoor! Ik ben direct gedotterd en moest een kleine week in het ziekenhuis blijven. Daarna ben ik in huis nog een keer onderuit gegaan. Gelukkig voelde ik het nu aankomen en kon ik bijtijds waarschuwen. Ook toen hebben ze me weer een nachtje gehouden.” Helemaal de oude voelt mevrouw Van Wijnkoop zich nog niet. “Ik was overal bont en blauw van de reanimatie. Mijn ribben... gebroken waren ze gelukkig niet, maar wel overal gekneusd. En door de val had ik een grote pijnlijke bult op mijn achterhoofd. Ik moet nu oefeningetjes doen voor mijn herstel en dat doet best wel zeer. Maar ik ben er zeker van, als meneer Nijenhuis niet zo doortastend was opgetreden, dan was ik er nu niet meer geweest.”

Mevrouw Van Wijnkoop kan zich weinig meer herinneren vanaf het moment dat ze onderuit ging in de winkel tot en met haar dotterbehandeling. Maar Eric weet het nog precies. “Bij het reanimeren had ik haar bril afgedaan om hem niet te beschadigen. Toen de ambulancebroeders mevrouw per brancard de winkel uit reden, heb ik haar de bril weer opgezet. Wat ze toen zei? ‘Ja, m’n bril zit nu een stuk beter!’”

BHV-cursus voor NUVO-leden

Ben je aangesloten bij de NUVO Verzuimdienst? Via Verzuim Vitaal kun je je medewerkers of jezelf aanmelden voor een BHV-cursus. NUVO-leden genieten een aantrekkelijke korting op het cursusgeld. Wie weet red je er ooit een leven mee!